

Sygn. akt III AUa 252/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Gawda
Sędziowie:	SA Barbara Hejwowska SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz (spr.)
Protokolant: protokolant sądowy Kinga Panasiuk-Garbacz	

po rozpoznaniu w dniu 13 lipca 2016 r. w Lublinie

sprawy J. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o odsetki

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 7 grudnia 2015 r. sygn. akt VII U 1187/15

oddala apelację.

Barbara Hejwowska Elżbieta Gawda Małgorzata Rokicka-Radoniewicz

III AUa 252/16

UZASADNIENIE

Organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 5 czerwca 2015 r. na podstawie art. 118 ust 1a,3 i 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz art.58 ustawy z dnia 13 października 1998r o systemie ubezpieczeń społecznych odmówił J. K. wypłaty odsetek z tytułu zwłoki w wypłacie świadczenia.

Od tej decyzji odwołanie do Sądu Okręgowego w Lublinie złożył J. K. domagając się jej zmiany i przyznanie należnych odsetek od wypłaconego świadczenia rentowego od dnia 1.10.2012 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu odwołania

wnioskodawca podał, że Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 17 marca 2015 r przyznał mu prawo do renty od 1.10.202r, zaś organ rentowy wypłacił mu zaległe świadczenie bez odsetek.

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 7 grudnia 2015 roku zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał J. K. prawo do odsetek z tytułu zwłoki w wypalacie świadczenia za okres od 26 października 20012 roku do 6 maja 2015 roku oraz oddalił odwołanie w pozostałej części. Sąd Okręgowy ustalił, że J. K., który w dniu 21 kwietnia 1997 r. uległ wypadkowi przy pracy skutkującym wypadnięciem krążków międzykręgowych, w okresie od 1 grudnia 1997 r do 30 września 2012 r był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z tym wypadkiem.

Decyzją z dnia 10 grudnia 2012 r Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił J. K. prawa do renty z tytułu wypadku przy pracy na dalszy okres. Na skutek odwołania się od powyższej decyzji, Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 17 marca 2015r w sprawie VII U 183/13 zmienił decyzję organu rentowego i przyznał wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres od 1 października 2012 r do 31 grudnia 2015 r.

W powyższym postępowaniu Sad dopuścił dowody z opinii biegłych z zakresu neurochirurgii i neurologii, którzy w oparciu o badanie wnioskodawcy oraz analizę dokumentacji medycznej aktualnej na dzień wydania decyzji, jednoznacznie stwierdzili, że stan zdrowia J. K. po urazie kręgosłupa z dnia 21 kwietnia 1997 .r nie uległ poprawie. Z analizy opinii lekarskiej biegłego neurochirurga J. O. i neurologa M. D. wynika jednoznacznie, że biegli opinię sporządzili w oparciu o dokumentacje medyczną z leczenia wnioskodawcy przedłożoną przez niego przed organem rentowym. Także w toku trwającego postępowania dowodowego przed Sądem Okręgowym wnioskodawca nie przedłożył żadnej innej dokumentacji lekarskiej. Tak więc opinia biegłych zarówno podstawowa, jak i uzupełniająca zostały wydane w oparciu o dokumentację medyczną aktualną na dzień wydania decyzji.

Sąd Okręgowy orzekł, że zgodnie z art. 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, jeżeli organ rentowy - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego.

Jednocześnie w myśl art. 118 ust. 1 i 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji. Jednak w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego (przede wszystkim sądu ubezpieczeń społecznych) za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sąd Okręgowy powołał się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 września 2007 roku w sprawie P 11/07 , w którym Trybunał stwierdził, że przez pojęcie "wyjaśnienie ostatniej niezbędnej okoliczności" z art. 118 ust. 1a należy rozumieć wyjaśnienie ostatniej okoliczności koniecznej do ustalenia samego istnienia prawa wnioskodawcy do świadczenia. Stąd też 30- dniowy termin na wydanie decyzji w sprawie świadczenia i jego wypłaty w razie, gdy prawo do świadczenia zostało ustalone przez sąd, powinien być liczony od dnia doręczenia wyroku sądu tylko wtedy, gdy ustalenie prawa do świadczenia dopiero w postępowaniu sądowym nie było następstwem okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność organ rentowy. W przeciwnym wypadku, gdy opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia było spowodowane okolicznościami, za które odpowiada organ rentowy (np. błędne orzeczenie lekarza orzecznika ZUS lub komisji lekarskiej ZUS w sprawie niezdolności do pracy), termin ten będzie liczony od dnia, w którym organ rentowy, gdyby działał prawidłowo, powinien był ustalić prawo do świadczenia. Również w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że do wyłączenia obowiązku wypłaty odsetek nie jest wystarczające wykazanie, że organ rentowy nie ponosi winy w powstaniu opóźnienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z 7 października 2004 r., II UK 485/03, OSNP 2005, Nr 10, poz. 147). W wyroku z 25 stycznia 2005 r., I UK 159/04 (OSNP 2005, Nr 19, poz.

308), Sąd Najwyższy przyjął, że wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem, zwłaszcza gdy ubezpieczony wykazał wszystkie przesłanki świadczenia, oznacza, że opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, choćby nie można było mu zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa.

Z wywołanych przed Sądem Okręgowym z sprawie VII U 183/13 opinii biegłych wynika, że ustaleń co do stanu zdrowia wnioskodawcy i jego dalszej niezdolności spowodowanej wypadkiem przy pracy z dnia 21 kwietnia 1997r dokonano w oparciu o dokumentację lekarską znajdującą się w aktach organu rentowego. Organ rentowy w swoich zastrzeżeniach do opinii biegłych polemizował jedynie z ustaleniami biegłych i ich wnioskami jedynie w odniesieniu do dokumentacji medycznej znajdującej się w aktach ZUS. Nie wnosił o uzupełnienie dokumentacji lekarskiej. Chybione są twierdzenia organu rentowego, że skoro badanie przez biegłych sądowych odbyło się pół roku po ocenie orzeczniczej ZUS, to ocena stanu zdrowia dokonana przez biegłych jest nieprawidłowa.

Skoro w postępowaniu sądowym w sprawie VII 183/13 biegli sądowi uznali, że dokumentacja znajdująca się w aktach organu rentowego była wystarczająca do wydania opinii, to już na moment postępowania orzeczniczego ZUS dysponował wszystkimi dowodami medycznymi uzasadniającymi powyższe sporne ustalenie.

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy stwierdził, że ZUS już w dacie decyzji z dnia 10 grudnia 2012 r posiadał wszystkie dane pozwalające na ustalenie, że wnioskodawca dalej jest niezdolny do pracy w związku z zaistniałym wypadkiem.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art.477¹⁴§2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy prawo do odsetek za okres od 26 października 2012 r tj. od następnego dnia po dacie ustalonej jako dzień wypłaty świadczenia do daty jego wypłaty. Z uwagi na to, że wnioskodawca domagał się odsetek od 1 października 2012 r, żądanie to jako niezasadne z przyczyn w/w wskazanych podlegało oddaleniu na mocy art. 477¹⁴§1 kpc.

Od tego wyroku apelację wniósł organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. zaskarżając wyrok w punkcie I. Wyrokowi zarzucał:

1. naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art.85 ust.1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z § 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 1 lutego 1999 roku w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek z opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych oraz art.118 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez zobowiązanie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. do zapłaty na rzecz J. K. odsetek za okres od 26 października 2012 roku do 6 maja 2015 roku z tytułu opóźnienia w wypłacie świadczenia;
2. sprzeczność ustaleń Sądu z treścią materiału dowodowego poprzez przyjęcie, że niezdolność do pracy w postępowaniu sądowym w sprawie VII U 183/13 ustalona została na podstawie tej samej dokumentacji, którą dysponował organ rentowy na dzień wydania decyzji.

Wnosił o zmianę wyroku i oddalenie odwołania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd Apelacyjny nie stwierdza naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów art.85 ust.1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art.118 ust.1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przepisy te określają w jakich sytuacjach organ rentowy jest obowiązany do zapłaty odsetek od świadczenia wypłaconego z opóźnieniem. W ustalonym stanie faktycznym po

zgłoszeniu przez wnioskodawcę wniosku o rentę lekarz orzecznik i komisja lekarska nie uznali wnioskodawcy za niezdolnego do pracy i orzeczenie to stało się podstawą do wydania decyzji odmawiającej prawa do świadczenia. Sąd Okręgowy w sprawie VII U 183/13 badając zasadność decyzji przeprowadził dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy, którzy zgodnie uznali, że orzeczenia lekarza orzecznika i komisji lekarskiej nie były prawidłowe, bowiem dokumentacja medyczna wskazuje na istnienie niezdolności wnioskodawcy do pracy, ponieważ stan jego zdrowia nie uległ poprawie w stopniu umożliwiającym podjęcie pracy. Opinia biegłych została wydana w oparciu o tę samą dokumentację. Wbrew zarzutom apelacji w toku postępowania nie zostały przedstawione nowe dowody potwierdzające schorzenia wnioskodawcy i ich nasilenie, dodatkowo złożona do akt dokumentacji dotyczyła wyłącznie kontynuacji leczenia i braku poprawy stanu zdrowia.

Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości podziela zarówno ustalenia faktyczne, jak i wnioski prawnicze zawarte w motywach zaskarżonego wyroku. W tej sytuacji nie zachodzi potrzeba ich powtarzania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 1997 roku II UKN 61/97 – OSNAPiUS 1998/3/104, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 roku I PKN 339/98 – OSNAPiUS 1998/24/776). Podnieść należy dodatkowo, że skarżący argumentami przytoczonymi w apelacji w żaden sposób nie podważył zasadności stanowiska Sądu pierwszej instancji. Apelacja stanowi polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego stwierdzającego opóźnienie w wypłacie świadczenia z winy organu rentowego i przyznającego prawo do odsetek ustawowych za okres zwłoki do dnia 6 maja 2015 roku, czyli do dnia wypłaty przez organ rentowy świadczenia z wyrównaniem.

Z tych względów i na mocy art.385 KPC Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji.